

Çocuk Sevgisi

— Sevinç A. K. · 18 Aralık 2011

Yıllar yıllar öncesinde babası ticaretle uğraşan bir ailenin ikiz çocukları varmış. Bu çocuklar ne karakter olarak, ne huy olarak, ne de fiziksel açıdan asla birbirlerine benzemezlermiş. Hatta doğumun olduğu gün görenler bilenler olmasa ikiz olduklarına dahi inanmazlarmış. Baba işi gereği uzun zaman aralıklarıyla evine döner, hasretle çocuklarını öper, okşar, sarılır, eşini dahi unutup onlarla uyumayı tercih edermiş. Anneler ise, bu yaramaz haşarı çocuklarla tek başına uğraşmaktan bıkar, isyan edermiş. Hatta zaman zaman dövdüğü dahi olurmuş ki, çocuklar komşulara sığınır, korkudan evlerine dönmek istemezlermiş. Gel zaman git zaman evine dönerken kahvehaneye uğrayan babaları köylü eşrafından bunları duyunca pek inanmamış, neticede üvey değil öz anneleri evlatlarına kendi canından bir parça olan çocuklarına böyle davranmaz diye düşünmüş. O ki çocukları için herşeyini feda edebilecek cesarete sahip bir babaymış. Nihayet evine dönmüş, çocukları uyuyormuş, anne ise hiçbirşey olmamış gibi eşini karşılamış, yemeğini hazırlamış ve uyumaya gitmişler. Kahvehanede söylenenler aklından geçmiş, eşine bu durumu sormak istemiş, fakat yakıştıramadığı için bu konunun üzerinden pek durmamış.

Yine işi gereği sabahın bir vakti yola çıkmaya hazırlanırken, ikizlerden biri uyanmış ve " Babacım, bizi bırakma" demiş. Bu söz babanın yüreğine sapsansa da , " Yine geleceğim oğlum " demiş üzüntüyle. Çocuk arkasından ağlamış, ama nafile.

Anne oğlunu çekiştirip " Gel bakayım buraya sen, ne söyledin babana !?" demiş, zavallı çocuk " Hiç ... " dese de, anne işgillenmiş bir kere.

Halbuki baba o gün işine gitmemiş, arka bahçedeki kömürlüğün oraya saklanmış, evinde olup biteni öğrenmek için gözlem yapmaya karar vermiş.

Çocuklarını çamurla oynadı, köpeği elledi, diğer kardeşinin saçını çekti diye olur olmaz bahanelerle vurduğunu görünce, daha fazla dayanamayıp olduğu yerden çıkmış ya, eşi şok olmuş orada tabi.

"Demek ki söylenenler doğru idi " demiş. Kadın ısrarla inkar etse de , gözleri görmüş olup bitenleri. Çocuklarını alıp, atlamış arabasına ve büyükşehire götürmüştü. Eşi ise tek başına hüküm sürmeye başlamış.

Adam tekrar evlenmeyi hiç istememiş. Kendi annesi böyle yapan, üvey anne kim bilir neler yapmaz ki diye düşünmüş. Yine yaramazlık yaparlarmış, ama sevgiyle yaklaşıldıktan sonra o yaramazlıklar bile affettiirmiş olup biteni.

Evlatlarını okutmuş. İkizlerden birinin tayini köylerine çıkınca, onca zamandan beri unutmadığı annesini görmek istemiş. Ziyaretine gittiğinde annesinin ihtiyar, güçsüz, hastalıklı ve takatsiz halini görünce dayanamamış, yanına almış.

Anne yaptıklarından utanmış ve çocuklarından af dilemiş. Zor olsa da eskide olup bitenleri unutup, tekrardan huzurlu bir yuvaları olması için çaba göstermişler. Fakat annenin kahrolmuş yüreği bu heyecanı daha fazla kaldıramayınca kalpten ölmüş.

En azından mutlu ölmüş. Evlatları her ne kadar anne şevkatini layıkıyla yaşamamış olsalar da, buna da şükür etmişler.

Kendi evlatlarına ise, sevgi ve hoşgörüyle yaklaşmışlar, babaları onlara nasıl davrnmışsa o şekilde çocuklarını sarıp sarmalamışlar.

Bir masal daha böylece sona ermiş :)

****

Sevinç